

TURCSÁN ANNA

SZERKESZTŐ

Apukája veséjét kapta meg a kisfiú

„...betegsége fáradékonysággal és kimerültséggel járt, így az iskola első és második osztályát szinte átaludta.”

Barni már tizennégy éves életvidám fiú, aki most kezdte a nyolcadik osztályt az iskolában. Bár a tanulás nem az erőssége, de nagyon intelligens és okos, kedvenc hobbija pedig a pingpong. A kiegyensúlyozott, szorongásmentes életet egy nehéz időszak előzte meg, Barni ugyanis háromévesen esett át az első veseátültetésén.

● A terhességem harminckettedik hetétől már mondták az orvosok, hogy mintha a babának kisebbek lennének a veséi, illetve nagyon kevés a

magzatvíz, de konkrét diagnózis nem volt. Születése után viszont bizonyosodott, hogy krónikus veseelégtelensége van. Két hónap kórház következett. Húszféle gyógyszert kellett szednie, emellett kilenc hónapos korától folyamatosan otthon dializáltam, ami azt jelenti, hogy egy oldatot a beültetett katéter segítségével a hasába juttattam, majd három óra elteltével kiengedtem. Ezt naponta

ötször végeztem, így a mérgeanyagok kiürültek a szervezetéből – meséli a gyötrelmes időszakot Barni édesanyja, Möricz Ágnes.

Műtő előtt fordultak vissza

Három gyötrelmes év következett. A szülők kétségbeesetten próbálták élet-

ben tartani a gyermeküket addig a pillanatig, míg nem kapják meg az életmentő hívat, miszerint megtalálták a kisfiúnak adható új vesét. Törekedtek arra, Barninak ne legyen betegségtudata. A család rendszeresen járt társaságba, sőt még esküvőre is elmentek és az autóban dializálták a gyereket.

● A telefonhívás után azonnal rohantunk Pécsre, a kórházba. Előttünk toltak be a műtőbe a fiunkkal egy idősebb kislányt, aki sajnos már nagyon rossz állapotban

volt. Nem élte túl a műtétet, az orvos pedig közölte, ezek után nem vállalja Barni operációját. Hazafelé egész úton nem tudtunk egymáshoz szólni, annyira megviselt minket, hogy mi van, ha mi is elvesztjük a gyermekünket? – emlékezett az anyja az akkor önmaguknak feltett kérdésre. Szerencsésük volt, az orvos másnap értesítette őket, hogy elvégzi a beavatkozást. – Műtét után Barni energiája visszatért, nem volt több fáradékony és aluszékony. Másfél évig minden rendben ment, aztán a laborértékei egyre rosszabb értékeket mutattak.

Édesapja veséjét kapta

A 2013 sorsfordító év volt a család számára. Elkerülhetlenné vált az újabb operáció. A kisfiú ismét felkerült a transzplantációs listára.

● 2014. május 30-án került sor a második műtőre, Barni az édesapjától kapott vesét. Ezt megelőzően volt egy sikertelen riadónk. A telefonhívás után rohantunk a kórházba, ahol kiderült, mégsem mi kapjuk a vesét.

Barni nem érezte át a helyzet súlyosságát, csak annyit kérdezett a szüleitől, hogy ehet-e akkor lasagnét, ha nem lesz műtét? Ez-

lenni. Mivel a betegsége fáradékonysággal és kimerültséggel járt, így az iskola első és második osztályát szinte átaludta. Ennek okán sok minden kimaradt az életéből, így mindennap leültem vele tanulni. Bár nem szereti a tanulást, okos és talpraesett fiú. Nem érzi azt, hogy ő bármiben is különbözne a többiekől, szerencsére egészségesen él – folytatja Ági.

Sportos napok

Barni életvidám és boldog kiskamasz. A bátyjával, Marcialval is jól kijön, noha sokat civakodnak, de ha kell, bármikor kiállnak egymásért. Mindannyian bíznak abban, legalább harminc évig nem lesz szükség újabb beavatkozásra. Barni pedig igyekszik aktívan tölteni a mindennapjait. Szeret pingpongozni, ami édesapja és testvére hobbija is egyben, így a fiúk rengeteg időt töltenek együtt. Mindemllett kerékpártúrákat is szerveznek, hogy a család közös feltöltődése is meglegyen. A Transzplantációs Alapítvány évente megrendezi a „Mi is nyaralunk” elnevezésű nyári táborát. Ennek lényege, hogy a szervátültetett gyerekek és családtagjaik együtt pihenhetnek a Balaton partján sorstársaikkal. Barni is rendszeresen résztvevője a programnak, vidámsága, energiája sok erőt ad a még műtét előtt álló társaknak.

Átaludta az első iskolaévet

● 2010-ben visszamentem dolgozni. Nem akartam, hogy belekerüljünk a betegségtudatba. A munka segített abban, hogy ne azon aggódjak egész nap, mi lesz a gyerekekkel. Igyekeztem mindenben Barni segítségére

Lélekbontás

A mosolygás, a viccelődés, a gorbombaság mind-mind lehetnek álcák. Olyan álcák, melyekkel az illető az őt sújtó problémák elől menekül. Vannak, akik azonnal a környezetük tudtára adják, ha rossz dolog érte őket, míg mások vastag falat építenek maguk köré és próbálják a „minden lehető legnagyobb rendben” forgatókönyvét előadni. Nem vagyunk egyformák, a problémáink sem azok, az is lehet, hogy egyszer ezt, máskor a másik technikát választjuk. Én legalábbis az utóbbi kategóriába tartozom. A lelket igazán mélyen érintő problémákról hallgatok, közben mosolyogva teszem a dolgom, míg az „apróságokat” hajlandó vagyok megosztani a környezetemmel. Hogy miért is nem mindezt le? A hozzánk érkező olvasói levelek hatására, melyekből kiderül, milyen sokan is vivják úgy napi harcukat a színpadok mögött, miközben környezetük örül mit sem tud. A levelekben kétségbeesetten kérjük, hogy egy-egy betegségről, élethelyzetről bővebben is írjunk, és mi igyekezzünk eleget tenni a kérésüknek. Ne cipeljék egyedül a terheiket, ha segíthetünk, megteszük és csak annyit kérünk mindenkitől, ne tegyen bélyeget azonnal arra, aki hangulatembernek titulál. Próbáljon kicsit a páncél mögé lesni és megérteni, ki miért olyan, amilyen...

L. P.

Turcsán Anna